

der beide andere, onder het voorbijgaan, naar den neus des bilboquetmans, die het echter tijdig afweerde. De *joujou* schoot den orangist uit de hand en, zonder zich de moeite te geven hem op te rapen, viel hij, den anderen uit den mond naar de hand doende verhuizen, met een overdreven falset bij het koor zijner makkers in, thans bezig de regels ten beste te geven waarin de gouvernante, beschonken gemaakt, op de maat der muziek niest:

Tsa! tsé! bien obligé!

Zij maakten grappige buigingen voor de overige vertrekkenden, tegen elkander aanvallend en veinzend, als zooeven de gouvernante, niet op de beenen te kunnen staan; elkander wegduwend en omrollend, met verbazend veel pret. De dikkerd had er plezier in, maar de ander vond het flauw.

„Je hoort hier niet thuis, Veldenaar,” zei de eerste, toen het troepje voorbij was gezwierd. „Jij moet deftiger muziek hebben. Hier is iets voor je.” En, een nummer van de *'s Gravenhaagse Courant* uit den zak halend, las hij:

Les Comédiens français auront l'honneur de donner jeudi au théâtre du Casuariestraat à la Haye, pour le bénéfice de madame Dorfeuille — hier keek de patriot den lezer ondeugend aan — la première représentation d'Iphigénie en Aulide, grand opéra en trois actes orné de son spectacle, paroles de Racine, musique du célèbre chevalier Glück.

„Ga zelf maar naar madame Dorfeuille, Blijleven,” zei Veldenaar met een boos gezicht. »En houd het schandpapier van sinjeur Gosse, dat ellendige hofpaskwil, gerust in den zak.”

Blijleven lachte. Hij werd zelf nooit boos en vond het altijd aardig als een ander het werd. Het scheen hem bovendien grappig toe dat Veldenaar hem nog altijd onder de aanbidders rekende van madame Dorfeuille, van den Franschen troep. 't Is waar, ze was een kostelijke vrouw en hij had aangename oogenblikken in haar gezelschap doorgebracht. Maar sedert kort was ze in zijn hart vervangen en het interesseerde Blijleven, die alles wat hemzelf betrof nogal belangrijk vond, dat de Hagenaars zulks nog niet schenen te weten. Hij vervolgde, uit zijn courant:

Le sieur Uttini, chanteur italien, aura l'honneur de donner mercredi, à la grande salle du Vieux Doelen, un grand Concert

Maar Veldenaar had zijn buurman aangestooten. De laatste bezoekers verlieten den schouwburg en onder hen een deftig echtpaar van middelbaren leeftijd, vergezeld van een jong meisje. Blijleven en Veldenaar groetten.

„Mientje wordt er niet mooier op,” zei de eerste, toen ze voorbij waren.

Hij had zelf, in den voorgaanden winter, op het punt gestaan het mooie Mientje te vragen, de dochter van dokter van Arken, die voor eenige jaren, om gezondheidsredenen, de praktijk had moeten neerleggen. Er kwamen veel menschen bij de oudelui aan huis en zoo had Blijleven het jonge meisje leeren kennen; hij had veel met haar gelachen en was altijd graag in haar gezelschap. En eens op een avond, toen hij haar huiswaarts geleidde na de opvoering, in den Franschen schouwburg, van *l'Heureuse journée*, waarin